తీరం చేరిన కెరటం

విశ్వనాథ గణపతి రావు

ఫస్టు ఫ్లోర్ బాల్కనీలో కుర్చీ వేసుకుని కూర్చున్నా బృంద కళ్ళు రోడ్డు మీద అటూ, ఇటూ తిరుగుతున్న జనంలో అతని కోసం వెతుకుతున్నయి. ఆమె కళ్ళే కాదు-తనువులో అణువణువూ అతని కోసం, అలవోకగా చూ సే కనీసపు చూపు కోసం నిరీక్షిస్తున్నాయి.

ఆ నిరీక్షణ ఎంత మధురంగా ఉంటుంది?

ఆ నిరీక్షణ లోనే నులివెచ్చని బాధ ఉంటుంది.

ఆ నిరీక్షణలోనే గుబులుగా, పులకింతగా...!

ఎందుకు?

అతణ్ణి చూ స్తే, అతని చూపు సోకితే ఎందుకిన్ని అనుభూతులు కలుగుతున్నాయి!

ఏమో!... ఆమెకు తెలియడం లేదు. ఇంకా ఎదగని మనసు తెలుసుకోలేక పోతూంది. తెలియని మనసు తల్లడిల్లి పోతూంది. తప్పో ఒప్పో తెలియక తపించిపోతూంది. ఆ తపన తీరాలంటే, తన గుండెలో గుబులు పోవాలంటే అతని చూపులు కావాలి. అలవోకగా చూ సే చూపులు కాదు. ఆమె కోసం ఆర్తిగా చూ సే చూపులు. ఆ చూపులతో చుట్టి గాలిలోకి, ఏవో తెలియని సుందర మధుర లోకాలలోకి, ఏవేవో తీరాలలోకి తీసుకుపోవాలి.

అవే, ఆ చూపుల కోసమే!... ఆ చూపు చూడాలనుకునే అతని కోసమే ఆమె కళ్ళు వెతుకుతున్నాయి.

వెతుకుతున్న బృంద కళ్ళకు అతను కనిపించడం లేదు.

కనిపిస్తున్న ఆ జనంలో అతను లేడు. అతని కోసమే బుర్ర ఆలోచించ సాగింది.

అతను ఇంకా ఇంటి దగ్గర నుండి బయలుదేర లే దన్నమాట! అతని ఇల్లెక్కడో?... అతనికి తల్లిదండ్రులు, అన్నదమ్ములు, అక్కచెల్లెళ్ళు ఉన్నారో, లేరో?

ఉంటే ఉండవచ్చు; లేకపోతే లేకపోవచ్చు. అతని కోసం, అతని బంధువుల కోసం, అతని గుణగణాల కోసం, అతనికి సంబంధించిన ఎటువంటి వివరం కూడా తెలియని తను అతనిని అభిమానించడం, అతని తోడిదే లోకమని ఊహించుకోవడం, అతనే తను-తనే అతనూ!... ఎందు కిలా అయిపోతూంది తన మనసు?

తన మనస్సు కేమయిందని?

ఏమీ కాని అతనిపై అందమైన లతలను అల్లుకుంటూ, రోజులు గడుపుకుంటూ, ఈ బాల్కనీలో నిరీక్షిస్తూ ఎంతకాలం? ఇంకెంత కాలం? ఇలా మరికెంత కాలం?

ఎంతకాల మయింది?

ఒక్క సంవత్సరమేగా?...

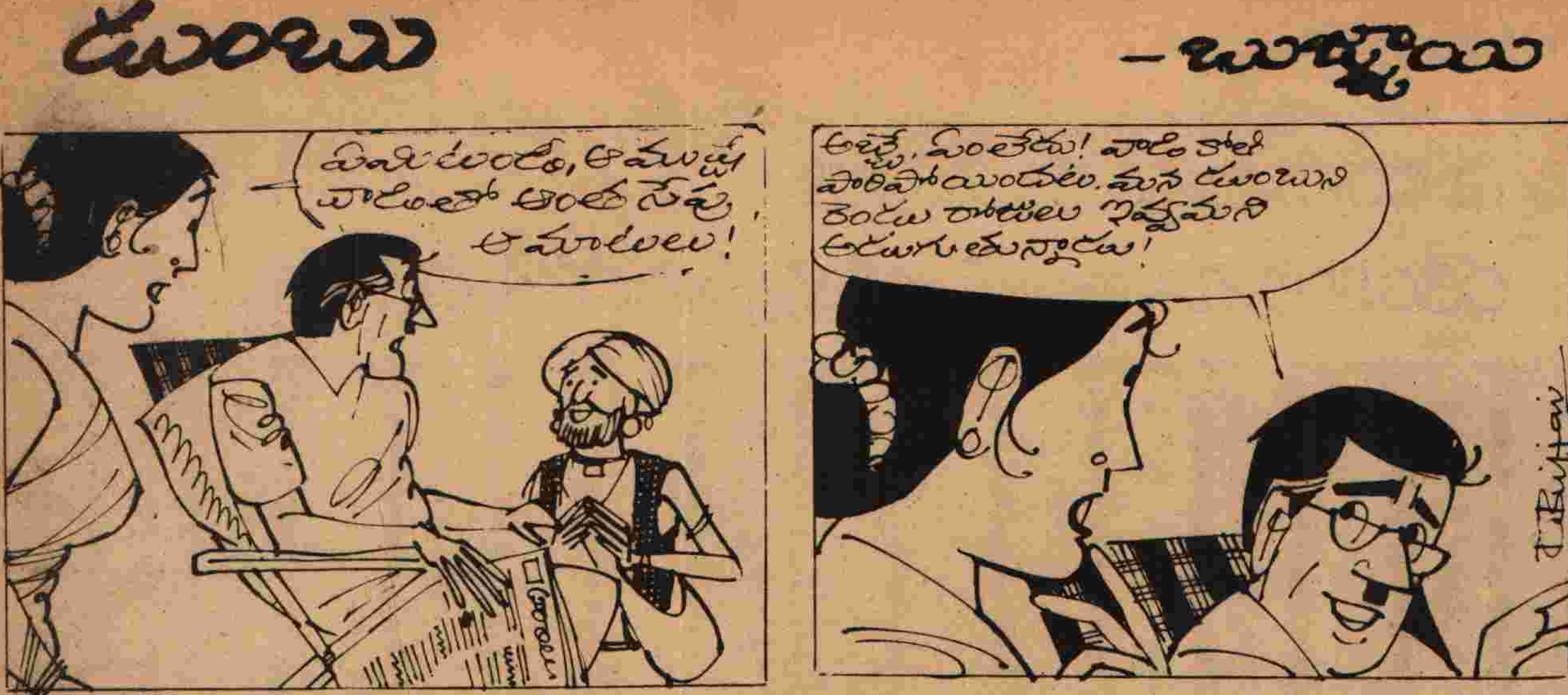

సంవత్సరం!

పన్నెండునెలలు...

మూడువందల అరవైఐదు రోజులు...

అబ్బా!... మూడువందల అరవైఐదు యుగాల నుండి నిరీక్షిస్తున్నట్టుగా ఉంది.

ఇన్ని యుగాలు గడిచిపోయినా, అతను తన వైపు ఇప్పటికీ ఒక్కసారి కూడా కనీసం చూడలేదు. చూచి, వలచి, చెంతకు చేరాలంటే... ఇంకెన్ని యుగాలు గడవాలో!

ఎంత ఆశ తనలో ఇమిడి ఉంది? ఆ ఆశ బయట పెడితే ఎద్దేవా చేస్తుందేమో లోకం!

లోకానికేం తెలుసు తన ఈ ఆశకు ముందు తనెంత సంఘర్షణకు లోనయిందో!

ఛీ! ఛీ! ఎంత చెడ్డది లోకం?

లోకం చెడ్డదా? ఏమో, తనకేం తెలుసూ? నూతిలో కప్పలా తనకి ఈ బాల్కానీయే లోకం! ఎదురుగా కనిపించే రోడ్డే మరో లోకం. ఆ మరో లోకంలో ఒక మనిషి పొందును తను కోరుకుంటుందంటే... అది ఎంత సాహసం? ఎంత దురాశ?

అతను... అవును. అతనే! వస్తుంది అతనే!

ఉలిక్కి పడింది బృంద.

బిల్డింగు పక్క వీధిలో నుంచి వచ్చి, ఇటు తిరిగి ప్రహరీగోడ గేటు వరకూ వచ్చి, ఎదురుగా ఉన్న రోడ్డు మీద నుంచి వడివడిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఆశగా అతనివైపు చూసింది.

'ఒక్కసారి... ఒకే ఒక్కసారి అతను తనవైపు చూస్తే ఎంత బావుణ్ను.' అనుకుంది. 'బజారుకు వెళుతున్నాడు కాబోలు!' అనుకుంది అతని చేతిలో సంచి చూసి.

అతను వడివడిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు. వీధి చివరి వరకూ వెళ్ళి రావిచెట్టు దగ్గర మలుపు తిరిగిపోయాడు. అయితే, ఖచ్చితంగా బజారుకే వెళుతున్నాడు.

తిరిగివచ్చినప్పుడైనా... ఒక్కసారి తనవైపు చూస్తే ఈ రోజుకి తన జీవితం ధన్యమయినట్లే!

"అమ్మా, బృందా!"

ఆలోచనలో ఉన్న బృంద ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

ప్రేమనిండిన కళ్ళతో చూస్తూ నిలుచుని ఉంది కళ్యాణమ్మ.

ఆమె ఎంత సేపటి నుండి నిలుచుని చూస్తోందోనని కాస్తా కలవర పడింది బృంద. కాని, తల్లి ముఖం నుండి వాత్సల్యం ఉట్టిపడడం చూసి స్థిమిత పడింది.

కూతురికి దగ్గరగా వచ్చి తల నిమిరింది కళ్యాణమ్మ.

"కాస్తా లేచి లోపటికి రా, తల్లీ! తలకి నూనె రాసి జడ వేస్తాను. వాళ్ళొచ్చే టైమయింది" అంది.

'వాళ్ళు!... ఎంతమంది వస్తారు వాళ్ళ లాంటి వాళ్ళు? వాళ్ళులాంటి వాళ్ళు వస్తూనే ఉన్నారు. చూస్తూనే ఉన్నారు. చూసిన వాళ్ళు వెళ్ళి మరొకళ్ళు వచ్చేటట్టు చేస్తున్నారు. చూస్తున్న వాళ్ళ ముందు బొమ్మలా కూర్చుని, అడిగే వాటికి గంగిరెద్దులా తల ఆడిస్తూ ఇంకెంత మంది వాళ్ళలాంటి వాళ్ళ ముందు కూర్చోవాలి?... ఇంతకూ వాళ్ళెవరూ? నంతకు వచ్చే వ్యాపారస్తులూ, కమీషన్ కోసం వచ్చే దళారీలూనూ!... ఛీ!ఛీ! తనిక ఎవరిముందు కూర్చోకూడదు! అవును! ఎవరి ముందూ కూర్చోకూడదు... కాని,ఈ మాట అమ్మతో అంటే... అమ్మ...! పిచ్చి అమ్మ! తన తలమీద నాలుగు అక్షింతలు వేయించడం కోసం ఎంత తహతహ లాడిపోతూంది. ఏమన్నా అంటే 'కళ్యాణమొచ్చినా కక్కొచ్చినా ఆగవమ్మా!" అంటూ పాత చింతకాయ పచ్చడి లాంటి సామెతొకటి చెవుతుంది. నా మనసులో మాటకీ, అమ్మ సామెతకూ ఏ పొంతనా లేకపోయినా చెవుతూనే ఉంటుంది. అందుకే ఇంకేమీ చెప్పకూడదు. తల దువ్వించుకుని, తల వంచుకుని వెళ్ళి కూర్చోవాలి వాళ్ళ ముందు...

"ఏమే! దాన్ని కాస్తా తయారు చేశావా? వాళ్ళొచ్చే టైమయింది?" లోపట్నుంచి తండ్రి వేసిన కేకతో ఆలోచన నుండి బయటపడింది బృంద.

అమ్మో! నాన్నగారూ!... లేచి నిలుచుంది భయంగా.

"రా,అమ్మా! నీకేం భయం లేదు. దగ్గరే నే నుంటానుగా!" తల్లి ప్రతీసారీ వాడే మాటే అది.

ఒక్క అడుగు ముందుకేసి వెనుతిరిగి చూసింది రోడ్డువైపు! జనం తిరుగుతూనే ఉన్నారు- అటూ ఇటూ!

తను లోపటికి వెళ్ళిపోయిన తరవాత అతను వస్తాడేమో? ఈ రోజు కూడా అతని చూపుకి నోచుకోని దురదృష్టవంతురాలే తను!

రోడ్డు మీద కారు హారన్ వినిపించింది.

"అదిగో వాళ్ళు వచ్చేశారు..." గాభరా పడింది కళ్యాణమ్మ.

రావాలి, తనను చూడాలి అని అనుకుంటున్న అతను రాలేదు. రావడం అనవసరం అనుకుంటున్న వాళ్ళు వచ్చేశారు! అనుకుంటూ, నిదానంగా నడుచుకుంటూ డ్రెస్సింగ్ రూములోకి వెళ్ళిపోయింది బృంద.

×× ×× ××

బాల్కనీలో కూర్చున్న బృందకు తండ్రి తల్లితో ఏదో నెంబరు చెప్పడం వినిపించింది. అది లాటరీ లక్కీ నెంబరు కాదు. ఇప్పటికి తనను చూసుకోవడానికి వచ్చిన సంబంధాల సంఖ్య. ఆ సంఖ్య ఎంత పాపం చేసుకుందో తన వల్ల చీవాట్లు తింటూంది అనుకుంది బృంద.

"ఇన్ని సంబంధాలు వచ్చినా ఒక్కటీ కూడా సెటిల్ కాలేదంటే, ఇక ఈ జన్మకి... దానికి పెళ్ళికాదే!..."

"ఊరుకోండి... అది వింటే బాధ పడుతుంది."

పిచ్చితల్లి! తనంటే ఎంత ప్రేమ. ఎంత లాలన. వింటే బాధ పడతానంట. అంత గట్టిగా తిడుతుంటే ఇంకా వినబడకుండా ఉంటుందా? బాధ. ఇంకా ఎందుకు తను బాధ పడుతుంది? బాధపడి, బాధపడి... బాధను జీర్ణింప జేసుకున్న దానిని... ఇంకా ఏమని బాధపడతాను? ఎందుకు బాధపడతాను? అపజయం కలిగినప్పుడు బాధపడడం మనిషి బలహీనత గనుక తనూ కాస్తా బాధపడినా, అతను కనిపించి ఆ బాధను బజారువరకూ తీసుకెళ్ళి వదిలేస్తాడు. అతను చూసే చూపుతో తన మనస్సు ఊహించనంతటి ఊరట పొందుతుంది... ఒక్క క్షణం చూసే ఆ చూపులో ఎంతటి అనురాగం... ఆలోచిస్తున్న బృంద యథాలాపంగా రోడ్డువైపు చూసింది.

ఆశ్చర్యం!...గుండెను పిండేసే ఆశ్చర్యం!...

మదిని కలవరపరిచే కళ్ళముందు వాస్తవం!...

అతను!...

ఔను, అతనే!

అతని ప్రక్కనే... ఆమె...

ఆమె!... ఎవరు ఆమె?

నల్లని చీర, తెల్లని జాకెట్టు... అందానికే అందంలా ఉందామె!

ఎవరూ? తెల్లని తన మనసుపై నల్లని లోతైన తూట్లు పడేలా చేస్తున్న ఆమె ఎవరు?

అతని వక్కనే నడుస్తూంది. అతని బుజానికి తగులుతూ, నవ్వుతూ,తనని ఏడిపిస్తూ ఆమె ఆనందంగా... తనని బాధపెడుతూ... నడుస్తూంది. అతనూ నవ్వుతున్నాడు. ఆ నవ్వు తన మనస్సును పిండేస్తుంది. తనను హేళన చేస్తున్నట్టుగా అనిపిస్తుంది.

ఆమె ఏదో మాట్లాడుతూంది. అతను తల ఊపుతున్నాడు... ఆనందంగా! తను ఊగిపోతుంది ఉద్వేగంతో!

రోడ్డుమీద నడుచుకుంటూ గేటువరకూ వచ్చారు. అతను తనవైపు చూడలేదు. చూడకపోవడమే మంచి దనుకుంది కాని...మలుపుతిరిగి వెళుతూ, తలఎత్తి చూశాడు. ఆ చూపులో మునుపటి అనురాగం,పులకింత లేదు. తియ్యదనం లేదు.

ఎంత మార్పు ఆ చూపులో?

చూపులాగే మనసూ మారిపోయి ఉంటుంది.

మనిషి మనసు కనిపించేది చూసే చూపులోనే ఏమో?

వాళ్ళిద్దరూ ప్రహరీగోడ వక్కనుండి ఆ వీధిలోకి వెళ్ళిపోయారు.

తన హృదయ వీధిని తెరుచుకుని అతను దూరంగా, చాలా దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. తన నుదురు వేడెక్కిపోతూంది... ఒళ్ళంతా వణికిపోతూంది. నరాలు పట్టు తప్పిపోతున్నాయి.

"అమ్మా బృందా! కాస్తా లోపలికి రా,తల్లీ! తలకి జడవేస్తాను. వాళ్ళొచ్చే టైమయింది!..." లోపల నుండి తల్లి పిలుస్తూంది. తను ఉన్న పరిస్థితికి ఏడుపు తప్పా, మరొక స్థితి కలుగకూడదు. కాని,తనకి నవ్వు వస్తోంది అమ్మ పిలుపుతో!

ఆటో వచ్చి గేటు ముందుఆగిన శబ్దం వినిపించింది. తల్లి గాభరాగా తన దగ్గరికి వస్తుంది.

వాళ్ళు వస్తున్నారు... వచ్చేశారు...

అప్పటికే కుర్చీలో వెనక్కి చేరబడిపోయిన బృంద స్పృహ కోల్పోయింది.

×× ×× ××

శివాలయం దగ్గర నుండి శివస్తోత్రాలు సన్నగా వినిపిస్తున్నాయి.

అది ఆదివారం తరవాత రోజు గనుక, అందునా శివరాత్రి రోజు గనుక చాలా మంది గుడికి వెళుతున్నారు. వాళ్ళను చూస్తూ కూర్చుంది బృంద.

వెళ్ళి వస్తున్న వాళ్ళలో అతను ఉన్నాడు. ఆమె కూడా ఉంది. అతని చేతిలో సంచి ఉంది. పాపో, బాబో... తెలియడం లేదు గానీ, ఆమె చేతుల్లో ఓ బిడ్డ ఉంది. అప్పుడే ఇద్దరు ముగ్గరయి పోయారన్నమాట అనుకుంది బృంద. పెళ్ళి అవ్వాలే గాని, సంఖ్య పెరగడం ఏమాత్రం... ఆ తలంపు రాగానే బృంద మేను జల్లు మంది.

తనెప్పుడు తల్లవుతుంది? అందుకు అవసరమైన పెళ్ళి ఎప్పు డవుతుంది?

తనెప్పుడు బిడ్డకు పొట్ట నిండేటట్టు పాలిస్తుంది?

తనెప్పుడు తలారా స్నానం చేసి,తెల్ల గన్నేరు పూలు తలలో తురుముకుని, తోడైన వానితో బిడ్డను ఎత్తుకుని గుడికి వెళుతుంది?... అసలు పెళ్ళికాని తన లాంటి వాళ్ళకు ఇటువంటి ఆలోచనలు రావచ్చునా?... రాకూడదేమో!... అయితే ఎందుకొస్తున్నాయి? తనకి పెళ్ళి వయసు దాటి తల్లి వయసు వచ్చేసిందేమో!?... హుఁ... పెళ్ళి... అసలు తన కెప్పుడు...?

అసలు తను...?

అసలు...?

బృంద గుండె ఆర్ద్రమయింది. కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. ఆ నీళ్ళు నిండిన కళ్ళలో నుండి అతనూ, ఆమె మసగ్గా కనిపిస్తున్నారు- ఆ వీధి మలుపు తిరుగుతూ.

అప్పుడు చూసింది, వాళ్ళ వక్కనే మరొకతను ఎవరో ఉన్నారు. అతనూ, అతనంత ఎత్తే ఉన్నాడు.

"అమ్మా! బృందా!" అమ్మ పిలుస్తోంది.

మరలా 'వాళ్ళు' గాని వస్తున్నారేమో! అనుకుంది బృంద.

"కాస్తా లోపటికి రా,తల్లి! నాకు ఖాళీలేదు. ఈ రోజుకి కాస్తా నువ్వే తల దువ్వుకునిజడ వేసుకో ,అమ్మా!" అని ఊరుకుంది.

"హమ్మయ్య!" అని అనుకుంది బృంద "వాళ్ళొస్తున్నారు" అని అన సందుకు సంతోషంగా!

"తనకి జడ సరిగ్గా వేసుకోవడం రాదు. ఏ రోజైన వేసుకుంటేగా! ప్రతీ రోజూ అమ్మే తలకి నూనె రాసి జడ వేస్తుంది. అంతెందుకూ? తన ముఖం ఎలా ఉంటుందో అద్దంలో చూసుకుని చాన్నాళ్ళయింది. తను ఎలా ఉంటుందో చూసుకోవాలంటే...అతని కంటిపాపలలోకి చూసుకుని తెలుసుకోవా లనుకుంది. ఆ భాగ్యానికి నోచుకోలేక పోయింది. అందుకే ఇక తనని తను చూసుకోవడమే అనవసర మనిపించి, ఈనాటివరకూ ఆ ధ్యాసే లేకుండా ఏదోగా బతికేస్తోంది. ఎలాగో బతికేస్తోంది. బతుకే నిరర్ధక మనుకునేటప్పుడు సౌందర్య పోషణ ఎందుకూ అనుకుంది బృంద.

ఇంతలో తల్లి వచ్చింది.

"ఏం, తల్లీ! జడ వేసుకోమంటే అలాగే కూర్చుని ఉండిపోయావు?... మరీ అంతలా ఆలోచిస్తూ కూర్చోకమ్మా!" వివర్ణమయి ఉన్న కూతురి ముఖంలోకి ఆందోళనగా చూస్తూ అంది కళ్యాణమ్మ. కూతుర్ని అలా చూస్తుంటే ఆమె మనస్సు కకావికలమై పోయింది. ప్రేమగా కూతురి తల నిమిరింది.

అన్యమనస్కంగా ఉన్న బృంద ఉలిక్కి పడింది."అబ్బే!... నేనేమీ ఆలోచించడం లేదమ్మా!... సరిగ్గా జడ వేసుకోవడం రాదు కదా? ఎలా వేసుకోవడం! అని అనుకుంటున్నా నంతే!..." కుర్చీలో నుండి లేచి తడబడుతూ అంది.

"రా,తల్లీ! ఆ జడేదో నేనే వేసి తరవాత పనులు చూసుకుంటాను" అంటూ గదిలోకి నడిచింది కళ్యాణమ్మ. తల్లిని అనుసరించింది బృంద.

ఇంతలో శంకర్రావుగారు హడావిడిగా వచ్చారు. ఆయన ముఖమంతా చెమటపట్టి ఎర్రబడి ఉంది.

తండ్రిని చూసి బృంద గబుక్కున డ్రెస్సింగ్ రూంలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"కళ్యాణీ!" అంటూ భార్యను పిలిచారు.

"ఏమిటండీ?" అంది కళ్యాణమ్మ భర్తకి దగ్గరగా వచ్చి అతని ముఖం లోకి చూస్తూ.

"ఆ వస్తానన్న వాళ్ళు ఈ రోజు రానని కబురు చేశారు!..."

"మరి ఎప్పుడు వస్తారట?..."

"ఇక రారట!..." కోపంగా అనేసి ముఖం పక్కకి తిప్పేసుకున్నారు.

"ఏం? ఎందుకు రారంట?..." ఆమె అడగడంలో ఆందోళన, ఆశ్చర్యం మిళితమై ఉన్నాయి.

"మనం పంపిన అమ్మాయి ఫోటో అందిందట... రావడం లేదని కబురు చేసేశారు... వాళ్ళు రాకపోవడమే మంచిది. ఆ కుర్రాడికి లేని అలవాటంటూ లేదంట. మనిషి ఎలుగుబంటిలా ఉంటాడంట. వయసు నలభైకి పైబడ్డాయంట. పోనీలే! అటువంటి సంబంధం చేసే కన్నా మానుకోవడమే మంచిది... అసలు..." గోపాల్‌రావుగారి గొంతు ఒక్కసారిగా ముడివడిపోయి మాట ఆగిపోయింది, కళ్ళలో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరగసాగాయి.

అందని ద్రాక్ష పళ్ళను చూసి పుల్లనివీ, పుచ్చువీ అని అంటున్న అమాయకుడిలా అన్పించాడు తండ్రి ఆ సమయంలో బృందకు.

×× ×× ××

"ఛీ! ఛీ! ఏం మనుషులూ?" అనుకుంది బృంద. తల్లి తీసుకొచ్చి ఇచ్చిన ఉత్తరాన్ని చదివి, తిరిగి తల్లి చేతి కిచ్చేస్తూ!

తండ్రిలేని సమయంలో వచ్చిన ఉత్తరాలు బృందే చదివి తల్లికి వినిపిస్తుంది.

వారం రోజుల క్రితం పెళ్ళి చూపులకని వచ్చి వెళ్ళిన విశాఖపట్నం సంబంధం వాళ్ళు వ్రాసిన ఉత్తర మది!

ఇష్టం లేకపోతే లేదని వ్రాయాలి... ఉంటే ఉందని వ్రాయాలి. అంతేగాని ఇదేం?గోడమీద పిల్లివాటం సమాధానం. 'మా అబ్బాయికి ఇప్పట్లో పెళ్ళి చెయ్యాలని అనుకోవడం లే దంటూ వ్రాశారు. అలా గనుకనే టప్పుడు, అసలు పెళ్ళి చూపులకు రావడం ఎందుకూ? కడుపునిండా టిఫిన్లు మెక్కిపోవడానికా?...ఛీ! ఛీ!... ఇటువంటి మనస్తత్వంగల మనుషు లుంటారని తన కిప్పటి వరకూ కనీసం తెలియనే తెలియదు... అనుకుంటూ, ఆ రోజు వచ్చిన వాళ్ళ రూపాలు కళ్ళ ముందు కదలగా ఏహ్యాభావం కలిగి,వాళ్ళను మనసులో నాలుగు చెడామడా తిట్టేసుకుంది.

కూతురు చదివిన ఉత్తరంలో విశేషమంతా విని ఓ వేడి నిట్టూర్పు విడిచి లోపటికి వెళ్ళిపోయింది కళ్యాణమ్మ.

ఆ ఉత్తరం చదివిన బృంద మనసు కోపంతో నిండిపోయి, అసహ్యం పేరుకుపోయి బాధగా తయారయింది... అప్పుడు అనుకుంది.

తనను మెచ్చి పెళ్ళి చేసుకోవా లనుకునే వాళ్ళు ఇంకెవరూ లేరేమో! తన కిక కళ్యాణయోగం లేదేమో?... ఉంటే, ఇన్ని పెళ్ళి సంబంధాలు తప్పిపోతాయా?... లేదు.తనను ఇష్టపడి, పెళ్ళి చేసుకున్నే వాళ్ళిక లేరు. తను ఇష్టపడిన అతను అందకుండా పోయాడు. అవునూ!... అత నీ మధ్య చాన్నాళ్ళ నుండి కనిపించడమే మానేశాడు ఎందుకూ?... ఇంకెక్కడి కైనా మారిపోయారా? మారిపోతే తను చూడకుండా ఉంటుందా? ఈ బాల్కనీలో తను కూర్చుని పగలంతా ఆ రోడ్డువైపు చూస్తూనే ఉంటుందిగా!... రాత్రిపూట మారిపోయారేమో!

ఏమో!

ఏమో అనుకుంటూ కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్న బృంద రోడ్డు మీదకు చూసింది. అతను నడిచి వస్తున్నాడు. అతని పక్కనే ఓ కుర్రాడు ఉన్నాడు. ఆ కుర్రాడి చెయ్యి పట్టుకుని అతను మెల్లగా నడుస్తున్నాడు.అప్పుడే ఆ బాబు ఎంతవాడైపోయాడు? బృంద కాస్తా కుర్చీలో ముందుకు జరిగి నిటారుగా కూర్చుంది.

అతను ఈ మధ్య చాలా నన్నబడిపోయాడు. ఆరోగ్యం బాగుండలేదు కాబోలు అనుకుంది.

ఆ కుర్రాడు చెయ్యి ఎత్తి, చూపుడు వేలితో తమ మేడవైపు చూపిస్తున్నాడు- హుషారుగా నడుస్తూ!

పాపం!... ఆ పసి హృదయాని కేం తెలుసూ?... తండ్రికి ఆరోగ్యం బాగో లేదని?!

అతను ఒకసారి తలఎత్తి తమ మేడ నంతటినీ పరికించి చూసి తల తిప్పుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

వాళ్ళిద్దరూ ఆ వీధి సందులోకి వెళ్ళిపోయే వరకూ చూస్తూ ఓ నిట్టూర్పు విడిచింది బృంద. తన బతుకు కిక ఈ నిరీక్షణే మిగిలింది...తనింకా అదృష్టవంతురాలే! తనలా బతికేవాళ్ళకు, తన లాంటి ఎందరో పెళ్ళి కాని ఆడపిల్లలకు ఇలా ఇంతకాలం నిరీక్షించే అదృష్టమన్నా ఉందో,లేదో!

లేకపోతే ఏం చేస్తారో?... ఏం చేస్తారో బృంద ఆలోచనలకు అంతు చిక్కలేదు. బృంద ఆలోచనలతో తన బతుకుని తవ్వి చూసుకుంటోంది, ఏదైనా మార్గం కనిపిస్తుందని. ఎడారి లాంటి తన బతుకులో ఇంకేం కనిపిస్తుందిలే అని నిరాశ పడిపోతోంది.

ఎడారిలో ఒయాసిస్సు లుంటాయని, బృందకు తెలియదు మరి!

×× ×× ××

"అమ్మా! నన్నింకెవరిముందూ కూర్చోబెట్టొద్దు!... నాకు పెళ్ళి చూపులూ వద్దు. పెళ్ళీ వద్దు." ఎన్నాళ్ళ నుంచో అనాలనుకున్న మాటలు ఈ రోజు ధైర్యం చేసి అనేసింది బృంద. బృంద కళ్ళలో కన్నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. ముందురోజు తండ్రి మాటలు స్మృతిలో మెదిలి బాధ పెట్టసాగాయి.

'నీ పెళ్ళి సంబంధాల కోసం తిరిగి తిరిగి నా బుర్ర పిచ్చెక్కి పోతుంది. ఏ కుర్రవాడు చూసినా అంత లావుగా ఉన్న అమ్మాయిని మేం చేసుకోమంటే, మేం చేసుకోమని చెప్పేస్తున్నారు. ఇంత నల్లగా ఉండి, లావుగా ఉంటే ఎవడు మాత్రం చేసుకుంటాడు?... నలభైవేలు కట్నం ఇస్తానన్నా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఎవడూ ముందుకు రావడం లేదు... నీవు గుండెల మీద కుంపటిలా, తలమీద బండరాయిలా తయారయ్యావు. అసలు ఏం తినే ఆ ఒళ్ళు సంపాదించావు? మా ప్రాణాలు కొరుక్కుతినా?... ఛీ!ఛీ!"

ఇవి తండ్రి అనవలసిన మాటలేనా?... అనుకుంది బృంద.

అందుకే ఈరోజు బృంద పెళ్ళిచూపులకు అంగీకరించడం లేదు. ఒకవేళ ఈరోజు కూడా ఆ వచ్చినతనికి తను నచ్చకపోతే తండ్రి మళ్ళీ తిట్టక మానడు. బాధపడక మానడు. అందుకే తల్లి ముఖం మీదే నిర్మొహమాటంగా చెప్పేసింది.

కళ్యాణమ్మ ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయింది. తరవాత సంబాళించుకుంది. కూతురిలో పేరుకుపోయిన నిరాశను, నిస్పృహను అర్థం చేసుకుని, బృందవైపు ప్రేమ నిండిన కళ్ళతో చూస్తూ, "అలా అంటే ఎలా, అమ్మా! వాళ్ళు వచ్చేసి కూర్చున్నారు. ఈ ఒక్కసారికి..."

ఈసారి ఆశ్చర్యపోవడం బృంద వంతయింది.

వాళ్ళు వచ్చేశారా?... ఎలా వచ్చారు? ఎప్పుడు వచ్చారు! ఏ ఒక్క వాహనం వచ్చిన చప్పుడూ వినిపించలేదే!...

"లేమ్మా! వాళ్ళు ఎదురు చూస్తున్నారు. నాన్నగారు వాళ్ళతో ఎంత సేపని మాట్లాడతారు?"

బృంద లేచింది.యాంత్రికంగా ముందుకు నడిచింది. నడిచి హాలులోకి వెళ్ళింది.

వెళ్ళిన ఆమె తల ఎత్తి వాళ్ళవైపు చూడాలనిపించలేదు. చూస్తే అక్కడున్న వాళ్ళు తనవైపు ఎలా చూస్తూ ఉంటారోనని ఊహించుకుని సిగ్గుతో కుచించుకు పోయినది.

బృందను కళ్యాణమ్మ రెండుబుజాలూ వెనుక నుండి పట్టుకుని ముందుకు నడిపించి కుర్చీలో కూర్చోబెట్టింది.

పెళ్ళికొడుకు, అతనితో వచ్చిన వాళ్ళు సోఫా మీద కూర్చుని ఉన్నారు. గోపాలరావుగారు, పెళ్ళి పెద్దతో ఏదో మాట్లాడుతున్నారు. అక్కడి వాతావరణమంతా వేడిగా ఉంది. అది గ్రహించారు పెళ్ళి పెద్ద ముత్తేశ్వర్రావుగారు.

"ఏమబ్బాయ్! నువ్వు అమ్మాయిని చూడ్డం అయినట్టే కదా?... నువ్వు అబ్బాయిని ఒక్కసారి చూడమ్మా!" అని బృందను ఉద్దేశించి అన్నారు ముత్తేశ్వర్రావుగారు.

బృంద గుండెలో రాయి పడింది. ఎలా చూడడం! ఇంతవరకూ తనని చూసి పోయే వాళ్ళే గాని, తనని చూడమని అన్న వాళ్ళెవరూ లేరే! మరి తనని చూడమంటున్నా రెందుకీసారి?

"ఏం,బృందా, నిన్నే..." గోపాల్‌రావుగారి మందలింపు!

బృంద తల ఎత్తి చూడడానికి ప్రయత్నించింది కానీ, ఆమె శరీరమెందుకో ఒక్కసారిగా కంపించి పోయింది. పెదవులు సన్నగా వణికాయి. గుండె దడదడ లాడిపోయింది. చూడాలి... చూడాలి అని మనసు తనను తొందర పెడుతున్నా ఎందుకో... ఏమో చూడ్డానికి ఆమె ఎంతో కష్టపడుతూంది...

ఒక్క క్షణం తరవాత...

గుండెను బిగవట్టుకుని, మనసు చేస్తున్న తొందరపాటును, వణుకుతున్న పెదవులను అతి కష్టం మీద అదుపులోకి తెచ్చుకుని... మొత్తానికి తలెత్తింది... తలెత్తి చూసింది.

అంతే!

ఆమెకు ఏవీ అర్థం కాలేదు... తన కళ్ళను తనే నమ్మలేకపోతోంది... గుండెలో పొంగుతున్న ఆనందపు వెల్లువకు ఆనకట్టలు వేయలేకపోతోంది. మనసు తేలికై ఏవో లోకాలకు ఎగిరిపోతుంటే పట్టుకొని ఆపలేక పోతోంది.

కారణం...

ఆశగా, ఆత్రుతగా తల ఎత్తి చూసిన ఆమె కళ్ళకు అమృతమూర్తిలా... మధురమైన భవిష్యత్తులా కన్పించింది ఎవరో కాదు...

అతనే!

అవునూ అతనే... తను ఆరాధించే దేవుడు... తన కలల పంట. ప్రతిరోజూ తను బాల్కనీలో నుండి ఎదురు చూసే అతనే... తన కెదురుగా, పెళ్ళికొడుకు స్థానంలో కూర్చుని ఉన్నాడు.

ఇది కలా, నిజమా?

ఒక్కసారి కళ్ళు మూసి మరలా తెరిచి చూసింది.

కల కాదు, నిజమే!

"అమ్మాయిని లోపటికి తీసుకెళ్ళిపొండి." ఎవరో అన్నారు.

బృంద లేచి మర బొమ్మలా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది గదిలోకి. గదిలోకి వెళుతూ ఆలోచనలో పడిపోయింది.

అతను!... అవునూ అతనే... అతను పెళ్ళి చూపులకు వచ్చాడా?... ఇదేమిటి? ఇతనికి పెళ్ళయి, ఓ బాబు కూడా ఉన్నాడే! అటువంటి అతను... మరలా పెళ్ళి చూపులకు రావడమేమిటి?... ఒక వేళ భార్య చనిపోయిందా?... లేదులేదు... అలా జరిగుండదు!... వారం రోజుల క్రితం అతనితో కలిసి వెళ్ళడం తను చూసిందిగా!

"అమ్మా, బృందా!" తల్లి పిలుస్తూ గదిలోకి వచ్చేసరికి, ఆలోచనలను పక్కకినెట్టి ఆమె వైపు చూసింది.

కళ్యాణమ్మ ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోతుంది."ఆ అబ్బాయికి నీవు నచ్చావంటమ్మా!... నీ అదృష్టం ఇన్నాళ్ళకు పండింది,తల్లీ!... మీ నాన్నగారు ఎంతో సంబర పడిపోతున్నారు..." అంటూ కూతురి ముఖంలోకి అనుమానంగా చూసింది, తను చెప్పిన విషయానికి బృంద ముఖంలో ఏ కోశానా ఆనందఛాయలు కనిపించక పోయేసరికి! ఆ అనుమానంతో భయంగా అడిగింది."ఏమే! అలా ఉండిపోయావు?... ఒక వేళ, నీకు గాని ఇష్టపడలేదా అతను?..."

ఆ మాటతో బృంద ఉలిక్కి పడింది."అబ్బే! అది కాదమ్మా!... అతనికి కాస్త వయ సెక్కువేమోననిపిస్తేనూ..." ఏమని సమాధానం చెప్పాలో తెలియక, నోటికొచ్చిన మాట చెప్పింది.

"అబ్బే పెద్ద వయసేమీ ఉండదమ్మా!... అతని గురించి అంతా చెప్పుకున్నాడు. తన చెల్లెలు కోసమే ఇన్నాళ్ళు పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఉన్నాడట! చెల్లెలుకి పెళ్ళయి ఓ బాబు పుట్టిన ఆరునెళ్ళకే భర్త ఏక్సిడెంటులో చనిపోయాడట! అప్పటి నుండి చెల్లెల్ని, ఆమె కొడుకుని తన దగ్గరే ఉంచుకుని చూసుకున్నాడట. పెళ్ళి చేసుకోమని చెల్లెలు ఎంత చెప్పినా.ఇన్నాళ్ళూ వినలేదట. ఈ మద్యే ఓ నెలరోజుల క్రితం చెల్లెలుకి బాంకులో ఉద్యోగం దొరికిందట!... ఇప్పుడు తన బతుకు తను బతక గలనని అన్నకు ధైర్యం చెప్పి, ఆ చెల్లెలే ఈ పెళ్ళికి పూనుకుందంట! అతను ఇప్పటికి చూసిన మొదటి సంబంధం ఇదేనట..."

తల్లి చెపుతుంటే బృంద గుండె ఏదో తెలియని ఆనందంతో కరిగి నీరై పోసాగింది. ఆనందంతో, ఏదో ఆవేశంతో డ్రెస్సింగ్ రూంలోకి పరుగు పరుగున వెళ్ళి అద్దం ముందు నిల్చుంది.

అలా వెళ్ళిపోయిన కూతుర్ని చూసిన తల్లి ఎంతో సంబర పడిపోయింది. వెనుకకి తిరిగి వంట గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

తన అందాన్ని తనెప్పుడూ తనివి తీరా చూసుకోలేదు బృంద... కారణం... ఆలోచిస్తే గుండె కలుక్కుమంటుంది... అందుకే ఇన్నాళ్ళూ ఆ కారణాన్ని ఆలోచించలేదు. అందుకే తనిన్నాళ్ళూ అద్దం ముందు నిల్చోలేదు...

కానీ... ఇప్పుడు... తనకూ పెళ్ళవబోతోంది... తనూ ఒక మనిషికి. అదీ తను ఇన్నాళ్ళూ మూగగా ఆరాధిస్తూ వస్తున్న మనిషికి భార్య కాబోతోంది.'

అందుకే బృంద ఈరోజు అద్దం ముందుకు వచ్చింది... వచ్చి ఒక్కసారి తనను చూసుకుంది.

అంతే! మళ్ళీ ఆమెలో కంగారు... గబగబా తలను పాయలుగా తీసి చూసుకుంది.

నిరాశ, నిస్పృహలతో ఏనాడూ తనని తను అద్దంలో చూసుకోని బృంద ఈ రోజు... ఇప్పుడు ఒక్కసారిగా చూసుకుని అసలు నిజం తెలుసుకుంది, తన జుట్టు అక్కడక్కడా నెరిసి తెల్లబడిందని!

*